

בש"פ 5681/17 - גיא בן דוד, אר.ג'י.אר גרופ שותפות מוגבלת נגד מדינת ישראל, ערן גרינפלד

בבית המשפט העליון

בש"פ 5681/17

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
העוררים: 1. גיא בן דוד
2. אר.ג'י.אר גרופ שותפות מוגבלת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

המשיב הפורמאלי: ערן גרינפלד

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בבע"ח 17-06-22155 מיום 29.6.2017, שניתנה על-
ידי השופט א' הימן

בשם העוררים: עו"ד נויט נגב; עו"ד אורון קינן

בשם המשיבה: עו"ד עופרה רובינפלד-הור; עו"ד יוני לבני

החלטה

1. החלטה זו ניתנת כהשלמה להחלטתי מיום 9.8.2017, בגדרה נדונו טענות העוררים אודות עיין בגליונות מסחר, במסגרת הליך משפטי המתנהל נגדם בגין אישומים בעבירות לפי חוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968. בערר דנן על

עמוד 1

החלטת בית המשפט המחוזי בעניינם, טענו העוררים גם על דחיית בקשתם לעיון במסמכים הנוגעים למצבו האישי ולשיקומו של עד המדינה.

2. בסעיף 8 להסכם שנערך עם עד המדינה ביום 20.10.2014 הוסכם בין היתר כי המדינה תטען בעניינו של העד לעונש "מאסר של שנה, ואולם בכפוף להמצאת מסמכים שיתמכו בהליכי השיקום ובמצבו האישי יוסכם על עונש של 10 חודשי מאסר". בבקשה שהגישו העוררים לבית המשפט המחוזי נטען כי המסמכים הנוגעים למצבו האישי של עד המדינה ולשיקומו רלבנטיים לאישומים המיוחסים לעוררים, ועשויים להיות לעזר בדיון אודות מהימנותו של עד המדינה, נסיבות חתימת ההסדר עמו, הענישה שהתחייבה המדינה לבקש, ושיקול הדעת שהפעילו הגורמים הרלבנטיים בפרקליטות במסגרת האישור של ההסכם עם עד המדינה. כמו כן, טענו ב"כ העוררים כי יש להעביר את החומר לעיונם מטעמי הגינות, ומשום שדבר קיומו לא הובא לידיעתם במשך זמן רב. לטענת העוררים, זכותם לעיון במסמכים המבוקשים גוברת על החשש מפני פגיעה בפרטיותו של עד המדינה. מנגד טענו ב"כ המדינה כי המסמכים העוסקים במצבו האישי של עד המדינה נוגעים לתקופת החקירה בלבד, וכי הרלבנטיות שלהם להגנת העוררים מועטה. עוד נטען כי בסעיף 8 להסכם עם עד המדינה ניתנה לעוררים אינדיקציה ברורה לקיומם של 'מסמכי השיקום', וכי לבסוף יידעו אותם ב"כ המדינה לגבי קיומם של המסמכים. לאור פוטנציאל הפגיעה הגבוהה בפרטיותו של עד המדינה, טענו ב"כ המדינה כי אין מקום להעביר את המסמכים המבוקשים לעיון העוררים.

3. ביום 29.6.2017 קבע בית המשפט המחוזי (בע"ח 22155-06-17, השופט א' הימן) כי העוררים לא הוכיחו באופן מספק כיצד המסמכים המבוקשים עשויים להועיל להגנתם, ועל כן אין מקום להעדיף את זכותם לעיון במסמכים על פני זכותו של עד המדינה לפרטיות.

4. בערר שלפני שבו ב"כ הצדדים על הטענות שהעלו לפני בית המשפט המחוזי - זה בכה וזה בכה. על-פי החלטתי מיום 9.8.2017 הגישו ב"כ המדינה את המסמכים המבוקשים לעיוני, ולאחר שבחנתים על רקע טענות הצדדים, החלטתי כי דין הערר להידחות.

5. כפי שפירטתי בהחלטתי הקודמת, הגדרתם של מסמכים כ'חומרי חקירה' לפי סעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, נעשית על-פי 'מבחן הרלבנטיות', המפורש ככלל בהרחבה (ראו גם בש"פ 2917/17 פאריד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.4.2017)). אמנם, הנטיה היא לבכר את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, גם במחיר של פגיעה מסויימת בפרטיותם של עדים ואחרים. דא עקא, בין הזכויות מתקיימת מעין 'מקבילית כוחות', כך שכל שהרלבנטיות של החומר המבוקש להגנת הנאשם - פחותה, כך נוטה הכף לטובת הגנה על פרטיותם של עדים, מתלוננים וצדדים שלישיים (בש"פ 2463/17 עבדאללה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.4.2017)); בש"פ 7585/14 שטרם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.11.2014)). לאחר שעיינתי במסמכים דן, נחה דעתי כי התועלת העשויה לצמוח לעוררים מעיון בהם היא נמוכה ביותר; שלא לומר אפסית. לעומת זאת, העברת המסמכים לעיון העוררים תפגע פגיעה קשה בפרטיותם של עד המדינה ומשפחתו. באיזון בין הזכויות המונחות על כפות המאזניים, מצאתי כי הפרטיות מכריעה את הכף. לא תצמח לעוררים תועלת של ממש מעיון במסמכים הנדונים.

הערר נדחה אפוא בזאת.

ניתנה היום, כ"ב באב התשע"ז (14.8.2017).

עמוד 2

שׁוֹפֵט

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©